

Felvidéki Híradó.

TÁRSADALMI és KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP.

MEGJELENIK: **MINDEN VASARNAP.**

ELŐFIZETESI ÁRA:

Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felolós szerkesztő: **Révész Lajos.**

Társaszerkesztő: **Fehér János.**

HIVATALOS HIRDETESEK DIJA

100 szög 2 frt., ezenül minden megkezdett szög szónál 50 krral több.

A lap szellemi részét, illető közlemények a szerkesztőség, hirdetések és előfizetések a kiadóhivataltalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.

Remények és óhajtasok.

Irta: Dr. CSÖSZ IMRE.
I.

A bizonytalanság ingatag napjainban s az unalmas napok semleges óráiban miért ne fecseghetnénk valamit a reményekről és a jövőre nyíló kilátásokról? . . .

Habár a méltányos fölfogás minden időszaknak belátja is hasznát, sőt szükségét, ki tehet róla, hogy a tetemes nagy többség — a napfény felé vonzódnó növény módjára — a téből, éjből, borúból, inségből mégis inkább átkivánczolnak az ellenkezőbe, semmint megfordítva. Ha pedig ez a komolyabb árnyéklat kissé komorabbá zordonul, vagy huzamosabbá talál nyulni: 'sok kishitűnek türelme ernyed, sőt némelyeké — fájdalom! — meg is szakad.

Hiába prédikálja a bölcész, hogy a dolgok változatait legjobban intézi a változatlan lény: de biz' azért a változékony lényecskék mégis elégszer zúgolódnak, tusakodnak, sőt feszülten erőlködnek sokszor az igen természetes egymásutánt is kiforgatni rendes folyamából; mert a gyermeteg képzelem minden átalakítással újulást, minden újítástól javítást vár . . .

E hiedelemben lappanghat is valami; csak hogy tán bensőbbben, mint sokan képzelik.

Vajmi viszonylagos eszme a javulás a különböző egyéni fölfogásokhoz képest!

Közmondásunk azt tartja, hogy «a jó avúl ugyan, de javul is». A valódi jó pedig soha el nem avulhat, ha mégoly régi is: folyton új elvek forrása azokra nézve, akik gyönyörködni tudnak benne.

Ámde az emberi szív nagyon balga, igen szédelő, gyakran saját kárára törekvő. Vágyaiban üdve és kárhozata.

A vágyak galambpóráin a remények, ezek a sóhajtasokban kifogyhatatlan emberi sziveknek oly drága kedvencei évről-évre szaporodni látszanak. Csoda-dolog, hogy képes egy-egy oly sokat s oly soká eltáplálni, elgyötörni keblében.

Ugyan hát mi volna az élet remény nélkül?

A hiányokkal arányosak a vágyak és ezekből önként támadnak a remények.

Ezen indokolás elég alapos. Vagy minő ellenvetés döntheti meg?

Mi ezenfelül a jó remények számos üdvös befolyását is szem előtt tartjuk.

Azonban más szempontból is tekinthető a szív kis világa, — péld. az ész szempontjából.

Korunkat sokan hideg számításal vádolják. Vajjon eléggé számítjuk-e reményeink árát?!

Régi bölcs mondá, hogy reményt nem vásárol. Mi drága kedvenceinket, keblünk tündérképeit olykor nagyon is magas áron szerezzük:

Szegény és gazdag egyaránt pazarolja becses értékeit meddő reményekért. Pénznek, időnek dús kincsei vettettek koczkará a «földiekkel játszó égi tünemény»-nek rövid ámulásaiért.

Talán nem messze veti el a sulykot, aki azt vitatja, hogy különösen egy idő óta remények születésében leginkább vajudoznak az elmék. — Mintha pályadíjak tűzetek volna ki minél véresebb remények alkotásáért, úgy foly a verseny a bájos kilátások terén . . .

Miért ne vehetők számba: mennyire árthat ebben is a túlság?

Mily rövidlátó elfoglultság! mondja tán erre az uralkodó divatlovagja — hát nem természetes dolog-e, hogy az elborult látóhatár homályba a képzelem országába tereli a gondolkodó elmét?

Mily szűkkeblűség az érzelmeknek korlátokat szabni! — mondhatná az érzelő szív embere. Ha eljárat a ténykedés tere, a jóravaló lélek a sivár jelenből legalább a jövőbe szál-

long át vigaszt meríteni. Hát még a remény balzsamától is megfosztva tengődjék az, kit a sors annyira pörölyöz? Csak szívtelenség irigyelheti azt tőle.

Helyes észrevétel! Ugyan ki merne tagadni a szív illetékes jogait? Vagy ki akarhatná galádul széttépni amaz életmentő kapcsolat?! Távolszik szándékunktól, hogy e vigasztaló geniuszok fojtogatásában találjuk kedvünket. Sőt azt hisszük, hogy a csüggedést bátorítani és jobb jövő biztos hitével erősíteni, erkölcsi kötelesség.

Az elkárhozottak főbüntetése az, hogy semmi remény nem üdíti őket, miként Dante mondja: »nulla spersansagli comforta mundi.« S az örök átokhely kapura irt reménytilló följegyzést a «Divina Commedia»-ból sokan idézik, akik azt nem is olvasták, csupán divatból, mely gyakran az elkopptatásig visszhangoztatja a fölkapott nagy szavakat . . .

Biztosíthatjuk szíves olvasóinkat, hogy nagyobb örömetket lelnők szíves alapos remény valósitásában, mint csak egytelennek is elhalványításában . . . Vajha sikerülne minél több erős alapú bizalmat keltenünk.

TÁRCA

Látomás.

Miről szóljon a dal?
Miről zengjen újra?
A mult emlékeit:
Idézzé fel újra?
Vagy a kates jövő
Sorshomályos képe
Legyen a dal árja,
A szív érzeménye?
Nem! a távol jövő
Nem az én világom:
Inkább a jelennek
Rövid utját járóm.
Vagy ha elmerengek,
Ugy a multnak álma
Emlékező szívem
Fellobogó lángra! . . .
Óh a szerelemről
Könnyű dalt zengeni . . .
Maguktól dalolnak
A szív érzelmei . . .
Mert a szerelemnek
Boldogító kinja
Örök ékeszölés
Istenszavát bírja!
Mégis, mégis . . . félre
Lágy dal, szelid ének!
Lobog a láng s mégis
Nem óhajtlak téged!
Magasabbra szálljon
Büszkén a dal szárnya:
Egy szív nem a világ
Könnyű hallgatása!

Óh de a hazának
Millió szíve van!
Millió szózat kei
Hogyha szíve dobban!
Egy szív kicsiny baját
Azt senki sem kérdi:
De a honfi szavát
Minden ember érti!

Hol van a dicső hon?
Félistenek honja?
— Elszorul a kebel
A mint ezt kimondja.
Hol a szabadság most
Eros népek öre?
Gyenge kéz írása:
Nincsen vésvé köre!

Hol az ifjú erő
Ős magyarok vére?
Melylyel hazát szerzett
Donfiak vezére?
Óh! Bár hallgathatnál
Elboruló kebel!
De a mit te kérdész
Arra a hon felel!

És szava szomorú
Temető zenéje . . .
Rejtve eltvedett
Könny tolu szemébe!
Hünyt hősök hantjain
Nefelets virága:
Felettük viraszt a
Honfi világa . . .
Habok árja csendes
Duna Tisza vizén:
Mintha elmerengne
Régi dicsőségén . . .

Mert a magyar nem az
Ki volt egykor, régen,
Mikor hírcsillaga
Ragyogott az égen!
Gyenge a kar immár:
Nem bírja a kardot,
Melyet százak előtt
A honfíkar tartott

Kicsiny a szív lángra
Gyenge érzeménye:
Régi honfitűnek
Halovány visszfénye! . . .
S mégse csüggedek el
En e népek sorsán
Dacozva remélek
A század alkonyán!
Hiszen mi megértük
Már az ezer évet:
Közéledő ünnep
Üdvözöllek téged!

Nem csüggedek én el
Hiszen érzem, látom:
A mult dicsősége
Nem volt hiú álom!
Az a nemzet, a mely
Ezer évet ért el:
Új erővel kezdhet
Így új ezerévet!

Érett fa gyümölcsé
Új fa csirázása
Magyaból virul fel
Az új élet faja!
Az a hont szeretni!
Ez a szent feladat!
Hogyha ez teljesül
Elveszünk nem szabad!

Azért te se csüggedj!
Lesz még ébredésed
«Magyarok Istene»
Az örök meg téged!
És új ezerévek
Buszke óriása
Lesz ez az áldott hon
Magyarok hazája!

Szepesi Ervin.

A kivándorlók élete.

— A «Felvidéki Híradó» eredeti tárcája. —
Elbeszéli: JUSCSÁK NIERNSEE PAULA.

Négy óra volt délután, midőn a Berlinből érkező gyorsvonattal a brémai vasuti állomáson megerkeztem.

— Ugy-e Amerikába szándékozik utazni? elvezetem egy agynökséghez, hoi a hajójegyet olcsón kapja meg, — mondá nem egy hizelgő hang körülöttem.

Látva, hogy ügynökökkel van dolgom, szóba sem álltam velök, hanem egyenesen az éjszak-német Lloyd fele vettem utamat.

Már tavolról észrevettem egy magas épület előtt egy nagy néptömeget; az egész világrészből összezonított «kivándorlókat», kik a legujabb lutrijáté mánijá t követve, drága betétet: egy emberéletet kockáztatnak.

A játszma kedvezőnek mutatkozik; nem töprenkednek a sok sajnós kivétellel, hogy mennyi emberélet és családi boldogság esik áldozatul a mérész játékszenve lélynék, az - al vizsgálódnak: «ez úgy volt írva a sors könyvében».

Ifjabb Justh György beszámolója és programja.*

Tisztelt Barátom!

A stubnyafürdői választókerület országgyűlési képviselőválasztására jogosult választóinak folyó 1892. évi január 10-én a te elnökelet által megtartott értekezleten — az azon alkalomból felvett s kezrelemmel juttatott jegyzőkönyv tanúsága szerint újlag én lettem az általam eddig is már három ízben képviselt választó kerület országgyűlési képviselőjének kijelölve.

Betegség által gyötörve, tehát önhibámon kívül álló okoknál fogva nem jelenhettem meg — amint azt különben tenni kötelességemnek ismertem volna, s tettem minden alkalommal a multban is, — az értekezleten, hogy az országgyűlés bejárásával szokásos beszámolómat tisztelt választóim előtt, megtagrhassam.

S íme a tisztelt választókörzösem megelözi, ehalmog engem érdemtelten ismételt bizalmával s nélkül, hogy ténykedésemről számot adhattam, s a jövőben követendő elveimet kifejtettem volna, felajánlja nekem újból a képviselői mandatumat, — ez a politikai élet terén szerény nézetem szerint elérhető legszebb kitüntetés.

A bizalomnak ilyenet ecclatians módon lelt manifestálására nagy államférfiak s érdemeikkel megoszult politikuskok egyaránt méltan büszkébb lehetnek, — de mennyivel büszkébb lehetek én, ki a jó akaratom kívül egyébb érdemekkel nem diszkelhetem s valóban töpregek s a legnagyobb zavarban vagyok afelett, miként foglaljam szavakba ezen, engem olyannyira érdemtellenül ért kitüntetésért kifejezett óhajot köszönetemet.

Legjobb szeretésem hálamát előszóval tolmácsolni, ha ebben folyton tartó gyengélkedésem nem akadályozna, — de miután arról egészségi állapotomra való tekintetekből egyelőre le kell mondanom, ezen néhány hozzáid intézett sorban kívánok legőszintébb szívűből fakadó halat és közönséget mondani a tisztelt választó közönség által tanusított s a jövőre is előtegettem eme bizalmért, a mely engem a tisztelt választó közönség iránt egyrészt soha el nem mulo ragaszkodás és halara, — másrészt azonban arra is kötelez, hogy a bizalom ilyenét megüstizelő nyilvánításával szemben — azt parancs gyanánt véve, — kijelentsem, hogy

* Tudvalevőleg a felső járás jelöltje: ifj. Justh György, betegsége folytán gátolva volt a mult heti gyűlésen való részvételben s azért intézte e levelet Akantisz Rezsőhöz, azon gyűlés elnökehez.

a nékem újból felajánlott jelölését a legnagyobb örömmel fogadom el.

Politikai elveim előttem úgy, mint a tisztelt választókörzösem előtt ismeretekkel, lévén, nem tartom szükségesnek azok bővebb fejtegetésébe bocsátkozni, — mindamellett egynémelyet előhozni kötelességemnek ismerek.

Első ízben történt megválasztásom óta meggyőződésből csatlakoztam s vagyok következetesen híve az országos szabadeivű pártnak, nemcsak azért, mert a valódi szabadeivűség után halad, hanem, mivel működésével mindenképpen kizárólag oly eredményeket mutathat föl, a melyeket merev szikkkelűséggel gáncsolni és kisebbiteni igen, — de a tagadásba vonni semmi esetben sem lehet.

Szabad legyen a műtra vonatkozólag a pénzügyek rendezését, s az államháztartásban a pénzügyi egyensúly helyreállítását feleltemen, mely már egymagában véve is oly eredmény, melyre emelt fölvalkozhatunk; — s én készséggel elismerem, hogy e fényes eredmény elérésé első sorban magának a nemzet áldozatkészségének köszönhető, — de nem kevésbé illeti elismerés és tekintetben a kezdeményezést gyakorló kormányt is, mely a helyzetet tisztán felismerve, helyes érzéssel utat ama módokra, s vette igénybe a parlament segítségével annak eszközöket, melyek az állampolgárok anyagi helyzetének lehető kimécsével tették elérhetővé a sikert.

Ezen epochalis jelentőséggel bíró eseményhez fontosság dolgában méltán sorakoznak az országgyűlés bejárta előtt tárgyalást s elfogadott kereskedelmi szerződéseket, melyek megörve az eddigi Európaországok megválasztott politikai, reánk nézve e téren is egy minden esetre kedvezőbb helyzetnek megteremtését biztosítják.

Szabad legyen röviden feleltemen a bírói és ügyészi szervezet módosításáról szóló, — s a kir. táblák decentralizációját tárgyaló, immár hatályba lépett törvényeket, melyek a célba vett igazgatási reformok első lépésői gyanánt tekinthetők.

Szabad legyen rá utalnom kivált a közlekedés terén kifejtett nagyszabású politikára, s ezzel kapcsolatban a köztant és vamaokól alkotott törvényre.

A közoktatásügy terén eszközölt alkotások közül kivált a kisdedvasról és a tanító nyugdíjról intézkedő megalkotott törvényeket, — nemkülönben a népiskolai tanító fizetésének rendezéséről szóló, — tárgyalásra már teljesen előkészített — javaslatot tartom kiemelendőnek.

S hogy a helyi érdekek is lehetőleg figyelembe vétetnek, legyen szabad melleszen feleltemen, miszerint az állami polgári és elemi iskolák építésére törvényhozással engedélyezett kölcsönből a közoktatási miniszter az év folyamán a török-szent-mártoni állami polgári iskola építését tényleg foganatosítja. — s hogy az e kerülethez tartozó Brjesztya és Hadviga községben felépítendő állami népiskoláknak, úgy szintén az alsó turceki államilag segélyezett községi iskola államosításának régóta húzódo ügye is a legnagyobb valószínűség szerint még ez év folytán kedvező megoldást nyerend.

Az államélet terén nyilvánult tevékenységem legfontosabb momentumaira ékkek futólag reamutattam, most még kötelességemnek tartom röviden érinteni a jövő feladatait.

Szerény nézetem szerint a jövő országgyűlésre két nagyfontosságú feladat teljesítése várakozik.

Ezek egyike: hogy az anyai áldozattal s megfeszítéssel munkával elért pénzügyi egyensúly minden körülmények között fenn-tartassék, — úgy hiszem, partkülönbség nélkül mindnyájunk óhajja.

A másik: hogy a kormány által ígért reformok valóssággal megalkotassanak, — a nemzet jogos követelménye.

S én azt hiszem, hogy az esetben, ha a béke áldásait továbbra is élvezhetni fogjuk, — amire van kilátás — a reformok megvalósítása nem fog legőzöhetlen akadályokba ütközni.

Az igazgatásügy terén eszközölni szándékolt reformokom kívül legkivált a közgazgatás gyökeres reformját tartom előzathatalni szükségesnek.

Csak ismétlésekbe esném, ha ezen, nemcsak a sajtó, hanem a mult országgyűlés által is pro és contra olyannyira megvitatott közgazgatási kérdésnek bővebb tárgyalásba bocsátkoznam, elég legyen röviden feleltemen azt, hogy a közgazgatási tisztviselők kinevezésével a közgazgatás államosításának feltélen híve vagyok.

De minthogy a közgazgatási tisztviselők kinevezésének ténye egymagában még nem megállapítja a jó közgazgatásnak, — kívánom és óhajtom, hogy úgy az önkormányzati jogok, mint az egyéni és közbiztonsági jogok gyanánt szolgáló többi garanciai javaslatok is törvényre emelvéten, egyidejűleg életbe léptetessenek.

Különben s nyilatkozatom nem újabb keletű; akik az 1887. évben képviselővé történt fellepitésésem alkalmával tett kife-

lentéseimet figyelmeikre méltatták, visszaemlékezhetnek arra, hogy már akkor bátor voltam reamutani a közgazgatás államosításának szükségességére s már akkor jeleztem, hogy a törvényhatóságokról és a községekről szóló 1886. évi XXI. és XXII. törvények megváltoztatását azért fogadom örömmel, mert nézetem szerint azok mintegy átmenetül szolgálnak a közgazgatási tisztviselők kinevezése és ezzel együtt a közgazgatás egész rendszerének alapjából történendő átalakításához.

Most, midőn az országgyűlés időelőtti felosztása legkivált azért történt, hogy az általam imént fejtetett kérdés a nemzet előtekező élé hozathassék; tehát a külsőben álló választásokat is döntőleg ez dominálja, — jól esik lelkeimnek, tudnom azt, hogy e főfontosságú kérdésben elfogallt álláspontom a tisztelt választókörzösem részéről már a multban is rokonszenvvel találkozt; s nem kételemem, hogy a nemzet nagy többsége megadja sanctióját e nagy reformmú keresztülvitelére.

Meg vagyok róla győződve, hogy ekként nemcsak a reform megvalósítását célzó javaslatok nyugodt megvitatása lesz elérhető, hanem hogy a legutóbbi időben sajnosan nélkülözött szenvedélymentes és higgadt parlamenti tárgyalások folytatása is biztosítottani fog úgy, hogy a mindnyájunk által kineként feltekenyen örözt magyar parlamentarizmus megvédése tekintetben semminemű, s csakis a szóhasználat rovására eshető új rendszabályok alkalmazására s szükségem nem leend.

Elvem tisztelni minden part meggyőződést, mert azt hiszem, hogy minden e hazában létező pártnak csak egy végőljája lehet: a haza boldogítása. A komoly kritikát, jöjjön az harmely párt részéről, szívesen fogadom; mert tudom, hogy a higgadt kritikát gyakorló ellenzék ellenőrködése a valódi parlamentarizmus alapelve; — de a pártrendvédelmi elvakított, s különösen a legközelebb multban velünk szemben igen gyakran alkalmozott ama kritikát, mely a gyanúsításokba is átsop, visszautasított.

Levelem egyik passzusában említem azt, hogy meggyőződésből csatlakoztam a közel 10 évvel ezelőtt lelt megválasztásomkor az orsz. szabadelvű pártához; az azóta lefolyt események — melyeknek államból kifolyólag közvetlen szemelője lehettem — csak megzsidároltak bennem eme párt iránt annak intenciói helyessége tekintetében tapallt hitemet — s ép azért nyugodt lelkiismerettel sorakozom újból lobogója alá, szilárd léven abbeii nézetem,

A sokaságom utat törvén magamnak, belépem a hajóárszék irrodájába.

Istenem, mennyi szó, mennyi mondat kellene, hogy mindazt kifejtsettem, mit itt láttam; hoztak, nyűzták a szegény tehetetlen alakokat, halasztgattak elutasításukat, hogy a fogadósnak mentül több hasznuk legyen.

És ók? Ók mégis rendithetelenné maradtak, biztak egy jobb jövőben.

Előadva, hogy amerikai újság riportereinek neje vagyok, sokkal nyájásabban bántak velem, mint a többiekkel; sőt abban a kedvezményben részesítettek, hogy a következő napon induló hajóval már elutazhattam.

A hajnalban induló emigrans vonattal elhagytuk Bréma városát és két órai szakadatlan utazás után ott voltunk Bréma kikötőjében: a tengerparton.

Alig lesz életemben hasonló benyomás mint az volt, midőn először pillantottam a tengerre. Par percig mozdulatlanul állva maradtam, annyira elbűvölt és fonséges látvány; tükre oly sima, csendes és nyugodt volt, mintha soha sem tudna oly vad viharosan zúgó örkánka emelkedni, mint azt később tapasztaltam.

A part közelében száz meg száz hajó és halászhárka vitorlázott, körülkeringve tengeri sirályok által, s a messze távolbáb emelkedett egy nagy gyalozó hahoz hasonlóan, az óriási emigrans hajó.

Valami borzalmas sötét befolyás nyomása által hangom elakadt és csaknem gondolatkeptelemül tekintetem és szörnyeteg homlokzatára. Egész lényem egy rendkívüli félelem által gerjesztve visszatört-

gott, — hogy a következő pillanatban egy ismeretlen erőtlő hajtva, e merész út felé vonjon.

De nem tartozom azon gyöngé, ingadozó lények közé, kik az első kellemetlen benyomás, vagy nehézség következtében megriadnak; igyekeztem, hogy e rémekkel himarabb elhalványodjanak, és nem is maradtam sok idő a fontolgatásokra, mert: sein schiffen! — hangzott minden oldalról.

Két kis hajón átszállítottak bennünket a »Fulda« nevű nagy hajóra. A zűzavar és tolongás, mely most következett, leirhatatlan; mindenki első akart lenni.

A hajó a legjobbak közé tartozott; hossza 490 láb, szélessége 50 láb volt.

A fedélzete érve, az utasokat három csoportra osztották fel.

Az első csoportba jöttek a hajadonok, a másodikba a nőtlen férfiak s a harmadikba a családok.

Az összes utasok száma 1095, a hajószemélyzet 185-re rugott.

Legtöbb kivándorló volt a csehek közül, több mint 300, utána következtek a mi felvidéki tótjaink. A zsidók természetesen itt sem hiányoztak.

Mulattaló képet nyújtott az étkezés, ahol a tolongás meg kapkodás újonnan megkezdődött. és e téren kedves honfitársaim nem kis mérvben tuncitették ki magukat. Egészben véve az ételiek jók és kielégítőek voltak.

Az első két nap, melyet a hajón töltöttem, igen kellemesen tel el.

A La-Manche esatornában Angol- és Franciaország partján haladva, érdekesnél érdekesebb kép váltotta föl egymást és

nyújtott a szemnek káprázó látományt. A sok világító torony, ahol először egy bizonytalan fény vonja magára a figyelmet, mely többször megvakíthatik, míg a torony körüli utját megteszi, mintha egy transparent mögött kis időközben egy lámpa föllobbanna.

Este meg a lenyugvó nap aranyos sugárjai, melyek a hajot tiz óra tájig megvilágították és talan schol oly elragadó tüneményt nem képeznek, mint a tengeren.

Harmadnap mindezen képek elhomályosodtak s mint valami bizonytalanok elvonuló részletei, egyideig követtek, hogy azután végleg eltűnjenek.

Most ott voltunk a nyílt tengeren és nyolc napig nem láttunk egyebet, csak vizet és eget, néha meg egy távolban úszó hajó vzalatait, mely árnykép gyanánt a láthataron felúnt és ismét elmosódott.

Kint az Atlanti óceánban a hajó rendkívüli ingott, a hullámok sokszor a fedélzetre átsaptak és a közelben ulóket végiglocsaltak.

Megkezdődött a tengeri betegség. A hajónak eddig oly vidám képe átváltozott és egészen komoly kinézést öltött; az utasok legnagyobb része lehorgasztott fővel járkált föl és le a szabad levegőn, igyekezve a közelgő betegséget lehetőleg elnyomni.

Akkor tanultam én valóban Istenhez fohászokdni, mikor hosszú öt napig ott feküdtem égő fele és kiszáradt ajkakkal, tehetetlenül, mint egy kis gyermek, az apolónok szolgálatkészségére utalva, kik az orvos rendeléte folytán reggel kivitték a fő-

delzetben levő friss levegőre, hogy este ismét bevigyének.

Még a tenger is gondoskodott, hogy a kedveiket jobban fölzigassa, mert vad morajjal zúgott és hánya toronymagas hullamat.

Az ég borzasztóan elsötétedett s a gyakori villanások fényenél hosszú, vastag és alacsony fekvő felhőszalagokat lehetett látni, melyek a hajó fölött tonyosultak és nagy schességgel nyomultak előre; agyudorgés gyanánt hallatszott a menydörgés, visszaadva a hajó falaihoz durván vert tempa dörgések által, mintha a világ végéhez közelednék s az utolsó ítélet kezdetét vette volna; s ha kifáradva mely agyalgok közt megszallt az álom, előbb testünket odakötöttük az ágyhoz, hogy a kéréten ringatás folytán a legközelebbi fallal ne kössünk ismeretséget; úgys a legkedesebb pihenés közben, hol otthon a kényelmes agyban véltük magunkat, felriasztott az asztalokról hulló ösözetorótt edény, ide meg oda röpöködő polgyász-csörömpölés.

A haláltól való félelem ilyenkor még a legkeményebb sziveket is megrendítette és borzalommal töltötte el. Mindenki ajka imára nyílt, hogy szánjon és oltalmazzon meg bennünket az Eg ura.

Az ilyen kedvesen elmulatozt estélyekhez már előre meg is történtek az előkészületek; a vihart sejtő matrózok az összes ajtókat besröfolták, a nehezebb podgyaszdarabokat odakötözték, mert a hajón az övevel mindenki szabadon rendelkezik és a mentő-öveket, melyek paránaként fekszenek mindenki feje alatt, rendbe hozták.

hogy amit a multban mindig képes volt teljesíteni — még pedig le nem tagadható fényes eredményvel — a nemzet irányában elvállalt kötelességeit, úgy a jelen konstelláció között is leginkább hivatott a közeljövőben véghezvívni nagy reformok sikeres megvalósítására.

Tisztelt barátom! Előadtam a mi zivemeni fektút a amit egy levél szük keretebe foglalja, előadnom lehetett; — midőn képviselővé lett újból kijelölésemért a tisztelt választókörzönségnek hátatelt szívből még egyszer köszönetet mondok, magamat nagyraecsesült jóindulatodra ajánlotam, maradtam hazafiai üdvözléssel.

Necpádon, 1892. évi január hó 16-án
Tisztelő híved
Ifj. Juth György.

Lapszemle.

A „Narodnie Noviny” e hó 9-én megjelent 3-ik száma „Fehér holló” cím alatt a következőket írja:

Megint csapkodott a fehér holló szárnyaival a nem-magyar nemzetiségűek fejei felett.

Mocsáry L. következetesen átkozza a nemzetiségek ellen céloztatott áramlatot. Rosszálja a politikai pártoknak, hogy a nemzetiségi kérdést elhallgatni iparkodnak. E fontos dolog elhallgatását sarlatanizmusnak mondja. Attól tart, hogy a magyar nép sarlatanizmuszsal leendő vádolója. A magyar nép nem érez, nem gondolkodik úgy, mint túlzó vezérei. Mindazonáltal reméli, hogy az általa védelmezett nemzetiségek igazsága felszínre fog kerülni. Sokan vannak, akik vele egyetértenek, de nincs bátorságuk mellette tanuskodni. Végül azzal fenyeget, hogy a sarlatanizmus magának a magyar népeknek is arthat, mely ezáltal kompromittálja magát.

Tiszteletreméltó szónör hangok ezek, de elládnak és eltűnnek a politikai pártok disharmonikus zajában. — Mi halásak vagyunk ezen igazságos férfiú szavai iránt, de nem várunk semmi eredményt. Hiszszük, hogy a magyar nép egyszerű és egészséges felegassal bíró része nem oka, s ezzel nem enyhül a nyomor.

Ha maga Mocsáry piszkos pletyka áldozatává lett, ha őt svindlernek és sarlatánoknak taposták: elképzelhetjük, hogyan fognak taposni bennünket.

Már évek előtt azon érzelmünknek adtunk kifejezést, bár jönné már egyszer egy

Ha a vihar megszűnt és a tengeri betegség elállt, az összes utasok, egy országos vásárhoz hasonló képet nyújtva, a földézetet mulattak. Volt ott larma, kacagás, ének, tánc, ami csak kinek-kinek kellett.

Fiatl leányok, az ugynevezett „legjobb korban” levő asszonyok, meg ven anyókák együtt szórakoztak, senkinek nem látszott gondja lenni, mindenki bizott reményének teljesülésében.

A hatodik napon az utasok száma egygyel szaporodott, mert egy új világpolgár köszöntött be, — vajjon hová való honossági lesz?*) — melyik pap kapta meg a stólat?

Hetedik napon mindnyájan beoltattunk és megkapta mindenki az oltási bizonyítványt. Mielőtt New-York kikötőjében horgonyt vetettünk volna, egy amerikai orvos jött a hajóra és megvizsgálta az utasok egészségi állapotát; kinek oltási bizonyítványa nem volt, az ő napra a Quaranténába jött — ami nem nagyon ígérő helyzetnek mondható.

Végre a tizenegyedik napon a hajósok figyelmeztettek a hajó közelében repkedő fészékek, a közelgő part jelére, s csakugyan egy darab idő múlva majdnem észrevétlenül eborítottak az égboltozat szélét egy hegység arnyéka.

„Nézzenek, nézzenek, part!” ordított lélekszakadottan egy anyóka, s pár perc múlva rohanna letek el az utasok a földézetet, fölmasztak a magasabb helyekre, hogy legalább a szarazföld arnyékát megpillanthassák, mely a leáldozó nap utolsó sugaraitól lett megvilágítva. (Folyt. köv.)

*) Az új állampolgár — a mi törvényeink szerinti oda való honossági, alová atya. Szerk.

eszes és igazságosan gondolkodni tudó férfiú a mi vidékünkre is, de nem a renegátok körébe; hanem azok közé, akik annyira rágalmatosan s elítélletnek, akiket minden kihallgatás és védelem nélkül büntetnek. Mocsáry ilyen férfiú lenne. Ő látná, hogy az ő kabineti gondolkodása, mely által mai álláspontjára jutott, igazságos volt és a konkrét élet által megerősített. Az ő védelmező hangja megerősödne, mert éles esze belátná, hogy az ország nagy része, a melyet ő részrehajlatlanul szeret, tönkre megyen.

Magyarországnak harmad részét tönkre teszi az ugynevezett kultúrnyelvű unifikáció és valószínűleg a többi kétharmadát is romba dönti. Egyideig még sikerülni fog svindlerkedni és hamis festékekkel színezni a helyzetet. Most még a fizetések rendszeres folynak, az iskolák unifikálnak, az egyház a politika szolgálatában van. Adó még lehet kicsikarni. De már eszalhatatlan adatokkal konstatálják, hogy egy holt, mint a forgó tőke lassan, de biztosan csökken és elháríthatatlan közeledik a politika, erkölcsi, társadalmi és anyagi bukás. Hogy régi sejtelmünk minddeddig nem teljesült, ez vajmi gyenge vizsgatás. Hiszszük azonban, hogy számításunk nem nagy cserbe és jóslatunk nem lesz hamis.

Mocsáry eszméje az unalomig ki van merítve, csak azért, mert ő értelmezi... Mocsáry nem számít sem dicsőségére, sem jutalomra azon üldözött és lealázott néptől, melyet még saját emberei is elfelednek. Sok éven át jelentékeny tagja volt egy nagy partnak, s róla az összes partok úgy nyilatkoztak, hogy éles eszé, nyilt szívű és jellemes politikus, aki beillene a föld első politikai tekintélyei közé. Az ilyen férfiú, ki életét a politikának szentelte, szeszély vagy homli csekélység miatt nem lép ki a pártból, amelynek kötelekebe tartozott!...

Nagynak kellett lennie az oknak, mely miatt a nepzserü férfiú saját előnyét hátré szorítva, amaz áramlat ellen fordult, mely őt magas polcra emelhetné volna.

Boldogult dr. Mudron már a hetvenes évek elején figyelemztetett bennünket Mocsáry politikai fel fogására és előre látta benne a magyar hazafi idealját. Lehet, hogy akkor meg Mocsáry kevésbé világosan látta föl a nemzetiségi kérdést, de már felviláított benne azon eszme, hogy a nemzetiségek egyesítése erőszakoskodással — örvénybe vezet.

Tudjuk, hogy a fehér hollót nagyszámú varjúk ösöseléke tépdési, hogy szavai szomorú hangon zengenek s elhangzanak, eltűnnek a szenvedély zajában, a sarlatán bálványimadók lármájában, a politikai reklámozás zivajában —, megis ismétlően köszönjük azt az örömet, melyet enunciaciója bennünk gerjesztett.

HIREINK.

Képviselő-választások a vármegye területén — úgy a felső, mint az alsó járásban — e hó 28-án, esütőtokón lesznek. Az előbbi járásban Stubnyafürdő, az utóbbiban Szucsány a választás székhelye; amott Keviczky István, emitt ifjú Buloyoszy Simon a szavazatszedő bizottság elnöke. A választások valószínűleg egyhangulag történnek, és Stubnyán ifjabb Juth Györgynek, Szucsányban Rakovszky Istvánnak nem lesz ellenjelöltje; de meglehet, hogy lesz; mert az ember sohasem lehet biztos. Pár napig volt is mind a két kerületben ellenjelölt; a felső járásban Dula Máté, az alsóban Mudron Pál, akik föllepésüket hivatalosan jelentették Beniczky Kálmán alispánnak; de aztán pár nap múlva ugyancsak önálló, hivatalosan visszaléptek. Hanemhat nem hallottuk, hogy Mudron a saját kassnijában kijelentette, hogy Dulát a visszaféles bejelentésére senki nem hataimazta föl; ha tehát ez igaz, megtörténhet, hogy samitas ellenére is szavazásra kerül a dolog az alsó járásban. Jó lesz hat eközszűmi minden eshetőségre s el nem bizakodni!...

A fővárosi lapok felvilágosítása. Az igaz, hogy képviselőválasztások alkalmával minden meg van engedve. Ansgólni ki minél nagyobb hat, annál kiválóbb „levelező”

és ha csak arról szól az ének, hogy «a jelölt megválasztása több mint bizonyos!» — bármily absurd legyen is ezen állítás, mégsem tűnik föl, mert mindennapi; ezen alul egyőnk sem kezd. De mikor valakinek (szeretnénk tudni: ki lehet?) olyanokban telik kedve, hogy a fővárosi lapokban azt táviratozza meg, hogy «a stubnyai kerületben Beniczky Aladar, pübiósi nagybíró (Budapesti Hirlap); vagy hogy «a főispánok — mint péld. Turóchan is — utasítottak, hogy a nemzetiségekkel paktumot kössenek és ez aron az agitációktól visszatarssák őket...» (Pesti Napló) — no már ez több, mint amit a tisztesség megenged, mert egyik épen olyan — hogy is mondjuk — nem igaz, mint a másik, s kivált az utóbbi éleg hangzatos valótlanság arra nevez, hogy ilyen «harcos időben» vezérikket is írjanak róla az ellenzék lapok. De hogy miként egyeztetheti össze az illető levelező a tisztességgel, hogy ilyen hízott kacskákat röpsitns világra, azt nem tudjuk. Hogy a fővárosi lapok felülnek, az egészen természetes, mert először személyesen nem győződhetnek meg a valóságról, s mert másodszor jól is esik némely kebelnek felülni az olyan hírré, hogy a főispánok titkos utasításokat kaptak a választásokra vonatkozólag az «aktos kaurmánytól» — igaz meggyőződéssel mondhatjuk, hogy mindkét hírn anyura igaz, amennyire igaz az a hogy a «Felvidéki Híradó»-nak tizezer előfizetője van!!*)

Baró Revay Gyuláné, a Turócmegyei Vörös-Kereszt főkegyelet elnökének meghívása folytán az egylet 1892. évi január hó 31-én déntán 2 órakor rendez évi közgyűlést tart, felkérletnek mindazon t. tagok, akik a meghívott netálan idejkorán meg nem kapták, ezen hírtelnek vegyék tudomásul.

Hafalozás. Az influenzának nálunk is megvannak áldorvai s valóban sajáttságos, hogy mas járványokkal ellenkezőleg, az influenza inkább a társadalom magasabb osztályaiából szedi áldozatait. E héten két család ott gyász Revay Vilmos és Velits Ágoston kimutálva. A két család gyászjelentése így hangzik: Révai és treboszói Revay Nandor, neje született kis-rákói és bisztricskói Leheoczky Berta a magok, nemkülönbén István és Miklós fiak, valamint számos rokon nevében tájadalomtól megtört szívvél tudatják forrón szeretett testvér-bátyjának, sógorának, illetve nagybátyjának révai és treboszói Revay Vilmos ur, nyug. kir. bányabiztosnak 1892. évi január hó 18-án déli 12 órakor 76 éves korában vegegyengülés folytáa bekövetkezett gyászos halálát. A boldogultnak hűlt tetemei f. hó 20-án d. u. 3 órakor az ágost, ev. hitv. szertartása szerint a helybeli családi sírboltba örök nyugalomra fognak letétni. Béke hamvainak! — Alóllottak melyen szomorodott szívvél jelentik forrón szeretett ferje, illetőleg atyjuk és sógoruk Lászlófalvi Velits Ágoston, Turócz megye volt helyettes alispánjának s a tót-prónai a. h. ev. egyház feilegyelőjének hosszúas súlyos betegség után folyó hó 18-án reggeli 10 órakor életének 60 és boldog házasságának 26. évében bekövetkezett gyászos elhunytát. A boldogult hűlt tetemei f. hó 21-én d. u. 1 órakor fognak az a. h. ev. szertartása szerint a laszlófalvi családi sírkertbe örök nyugalomra helyeztetni. Tót-Prónán, 1892. évi január hó 18-án, Béke és áldas hamvaivra. Velits szűi. Smialovszky Maria, neje. Velits Ilona és Velits Dezső, gyermekei. Smialovszky Emil sógora.

Juhileum. Az emberi élet átlagát alig lehet többre 55—60 evnél tenni s aki ez időből 35 évét hivatalban görnyedve s hangya-szorgalommal munkálkodva él at, csakugyan megérdemli, hogy a többi halandó elismeréssel viseltessék iránta. Chabada József, Kórmöczbánya sz. kir. és főbányaváros közszeretben s tiszteletben álló polgármestere épen folyó évi január hó 13-án töltötte be szolgálati idejének 35. evét, mely alkalommal öt tisztsárai és a város polgársága — a hosszú idő alatt — úgy a haza, mint város és polgárság boldogutasára irányult működése által szerzett

*) No, már pedig ez utóbbi állítás abszurdumnak is abszurdum! A szedő-gyerekek.

tündöklő érdemei némi meghálalásáért fényes ovatióban részesítette. Az ünnepély, mely ugyan nem az évforduló napján, de folyó évi január hó 18-dikán a helybeli városzház dísztermében tartott meg, következőleg folyt le: E nap délelőtti 11 órakor egy rendkívül díszgüles tartott meg, melyre nemcsak a város képviselői testülete, de Kórmöczbánya városában székelő összes egyletek és kir. hivatalok is meghívtak. E dísz-gyűlésben Burda Imre tanácsos előkölt, ki azt megnyíva s jelentőségét röviden eszelte, hét tagu bizottságot jelölt ki, mely az ünnepeltet a gyűlésre meghívja. Minek megtörténte után rövid idő múlva Chabada József viharos éjénzés között a terembe bevonult, mire dr. Florcz Karoly főjegyző felelel-keve a tisztákar nevében jól átgondolt beszéddel, majd dr. Ámon Edé volt országgyűlési képviselő a városi közönség nevében meleg szavakkal üdvözölte az ünnepeltet. Ezek után Chabada József meghatva a nagy pompától, szokott ékeszólásával köszönte meg az iranta tanusított figyelmet, tiszteletet és szeretetet. — Végül következett a hivatalok és tiszteltek egyenkinti tisztelegése s az ünnepség véget ért. Delben a polgármester tiszteleteré az «Arany Szarvas» vendéglőben 116 terítékű bankett volt, melyen nemcsak a jó kedv, de sikerült tisztelet sem hangoztak, melyek közül kiemelendő: nagys. Belhazy Imre apat-plébanos, Schröder Karolyé, Raab Karolyé, dr. Terray Lajosé és Batkovics Emilé.

Deák-bál. A kereskedelmi iskola ifjusága számára ez évben is rendez mulatságot a tanári testület, melynek tiszta jóvedelme most is a Segélyező-Egyesület pénztára javára fordították. Tekintetbe véve azonban azt, hogy az iskola helyiségei szűkeken bizonyultak az érdeklődők nagy számának befogadására, próbáképen — az alispán ur szives engedelmével — a vármegyeház nagy termében lesz a mulatság. E körülmény azonban a hagyományos kedélyességből nem von le semmit; ugyanazok lesznek a házigazdák s valószínűleg is ugyanazon hagyományos, családias egyszerűségű, mulatni vagyással jelennek meg, mintha a régi helyen, az iskolában lenne rendezve. A mulatság febr. hó 14-én lesz s a selmei Balogh Laciék pompas zenekara fog muzsikálni. Azt hiszszük, hogy ha egyáltalán volna szükség budításra szükség, ha deakbálról van szó, ez a körülmény is elég burdatis volna. A meghívók e héten küldetnek szét.

A Kórmöczbányai «Magyar Egyesület» f. hó 17-én tartotta évi közgyűlést a főrelátalona dísztermében. Elnök megnyitván a közgyűlést, a titkár Dr. Versényi György felolvasta az egyesület mult évi működéséről szóló jelentést. A zárszámoló bizottság jelentést tett a penztár állapotról. Végül megválasztattak a tisztviselőket; mindnyájan a régiak maradtak s kövnyvartóknak Kende Ferencz állami főreálisk. tanár választott meg.

Megintette! Daczy uram, az egyszeri ember, »megintette» a csikót úgy, hogy letört a dereka. Azonképen akart eszelekedni Málusz György bírósági jegyző szakcsnájával a ferje — vagy mije?! — Este kilenc órakor, mint a forogget, bezúditott Máluszékhoz s minden indokolás nélkül el kezdte döngötni a feleséget, s szakcsnét. Ez remülten mekület be a szobába s az ajtót magára zárta; a vad ember betörte a zárt ajtót s az elálmult s nem kevés megrémült urnó szemelattára folytatta »kedélyes enyegését! Ki tudja mi lett volna a vége, ha meg nem érkezik a házi ur, Málusz György, kit a szomszédban lakó mászáros legényei már előre figyelmeztettek arra, hogy »uri házánal van valami!« A háziúr egyet perditett a hivataln látogatón, úgy, hogy az az udvar havan tapaszakodott fel; — azaz tapaszakodott volna, ha a mászáros legényei ott nem varjak; hanemhat ott várták s folytatva az általa megkezdett enyegést, úgy helyben találtak hagyni, hogy alyha nem hosszú időre elvettek az Otheo természeti ember kedvet attól, hogy feleségét hasonló körülmények között »megtanogatti« akarja...

Éltre-halálra! A biatnici nagyerdőben érdekes vitézi torna színhelyére buk-

antak az erdővédek. Egy tisztás téren a hó nagy darabon le volt teperve s egy hatalmas vadkan megcsontított hűt teteme feküdt a kellő közepén. A szakértő vadászok utána néztek a furcsa dolognak s a nyomokból rájöttek, hogy e tér egy irtózatos élet-halál harc színhelye volt rövid idővel előbb egy hatalmas medve s az adataival esett vadkan között. A macsó, mely óra barlangjának koplalt, Pal-forduló-jára bizonyosan kijött a napvilágra s a véletlen összehozta a vadkannal. El lehet képzelni, hogy milyen harc folyt az elbuzult, kicéhezett macsó és a vadkan között. míg végre a bizonyára hatalmas talpas gyözőként hagyta el a küzdelem terét! Hanem előbb telefalta meg magát megölt ellenfele teteméből s a maradékot ott hagyta nálánál gyöngébbek martalékául. A még ott maradt rész is 80 kilót nyomott; tehát a vadkan sem lehetett éppen megvetendő példány!... De sok ember megintette volna, ha úgy biztos helyről végé nézhette volna ezt az érdekes harcot!

A felső-stubnyai önk. tüzoltóság a közegési iskola helyiségeiben ma — jan. 24-én — táncmulatságot rendez, melynek tiszta jövedelme az egylet felszerelésére fordítatik. Kívánják a résztvevőknek, hogy a legpompásabban mulassanak.

Nyilttér.

Egész selyem, mintazott Foulardokat méterenként 85 krtól egész 4 frt 65 krtig (mintegy 450 különböző árnyalatban) megindult egyes öltönyökre, vagy egész végekben is szállít házhoz szállítva, postabér- és vámmentesen **Heuneberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben.** Minták postafordulóval küldetnek. Svájcba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó. 6

H I R D E T É S E K.

6. sz. 1892.

Arverési hirdmény.

Alulról kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a znióváraljai kir. járásbírósg 120 és 130/1890. szamu végzése által Brand Karoly prágai kereskedő jávára Porubszky Gergely znió lakos ellen 436 frt 4 kr. tóke, ennek 1889. évi decz. hó 11 ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig perköltség és végrehajt. költség követeles erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefogalt és felülfoglalt 944 frt 50 krra becsült ingók, nevezetesen juhok, szarvasmarha, gazd. felszerelvény, lovak, bolti áruk és bolti felszerelvény 1—8 1—9 és 1—7 tétel alatt nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a 3588/1890. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Znióváraljan leendő eszközésére 1892 évi februar hó 1-ső napjának délelőtti 10 órája határidőül, kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel elő megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi

LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbé igerőnek becsáron alul is eladatni fognak. Kelt Znión, 1892-ik évi január 14-én.

Szibner, kir. bír. végrehajtó.

13 szám vb. 1892.

Arverési hirdmény.

Alulról kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a znióváraljai kir. járásbírósg 3346, 3345/1891. sz. végzése által Pivko Ambrus a t.-sz.-mártoni takarékpénztár igazgatójának Velits Agoston tót-prónai lakos ellen 1592 és 914 frt tóke után járó 8% kamat és járuléki erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás foganatásis alkalmával bíróság lefogalt és 960 frtra becsült 1—4 tétel alatt nyolcz darab örkörből álló ingóságok 1592 és 914 frt tóke után, ennek 1885. év november hó 1-ső napjától járó 8% kamatai 82 frt 17 kr. megállapított eddigi 1 frt jelen hirdményi és az ezutáni költségek erejéig nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a zniói kir. jbróság 3536/1891. sz. kiküldést rendelő végzésé folytán Tót-Prónán leendő eszközésére 1892 évi februar hó 6-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűztetik és ahhoz venni szándékozók a »Felvidéki Híradó«-utján elő megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet igerőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő. Kelt Znión, 1892. évi január 16-án

Szibner, kir. bír. végrehajtó.

OLCSÓ BUTOROK

egyszerűbb és finomabb kivitelben

Budapest, väczi körút I. sz. I. emelet

DEÁK FERENCZTÉR SARKÁN.

Kívánatra képes árgyözköket bérmentee küldünk

HALÁSZ ÉS TÁRSA

budapesti butoripar-verseny telep.

4-12

Csúz. Készvény. fagszagatás, fejfájás, ciszofajdalom, hátfájás, stb. ellen legjobb bedörzsölés a Richter-féle **HORGONY-PAIN-EXPELLER.** Több mint 20 év óta a legtöbb családban ismeretes mint fájdalom-nyugtató szer és majdnem minden gyógyszerboltban kapható 40 és 70 krtól. Minthogy ulánzások léteznek, emel fogva mindig határozottan **Horgony-Pain Expeller** kérendő.

Az egészségé ápolása.

Gyógyszerek

melyek ezer meg ezer orvosi tekintélyek és magánzók bizonyítványai által kitüntetett készítmények.

Dr. MILLER MOHSAVA

különösen jó eredménnyel hat köhögs, rekedtség, torokfájás, nyálkasság és tuberkulózis keletkezése s általában az összes élekezési szervek kóros állapota ellen, ép úgy felnöttek — mint gyermekeknd

ára 50 kr.

Dr. Miller präservatív balszama görésök ellen.

Ezen balszamoto ajánlják gyomorfájás alkalmával, gyomor görésök, gyomor katarrhu, gyomordaganatok, hasmenés és köikánál. Kölikánál majdnem azonn. hat. Kitönő hatással bír minden üdülő betegnek mivel az emésztést jelentékenyen előmozdítja. Ezen kitünő gyógyszernek nem szabad hiányozni egyetlen egy házban sem, főleg falun.

Egy üveg ára 1 frt 50 kr. 1/2 üveg ára 80 kr.

Forsáktárral Magyar-Osztrák monarchia részére MAKOVICZKY PÉTER Liptó-Rózsahegyen bír.

A központi szétküldési raktár van:

MILLER J.

gyógyszerésznél BRASSÓBAN (Erdély).

„ZEA“

Zea, mely levesnek, tejbeföttnék, péknek (Koch) borsóval, babbal vagy kazottával vegyítve, főzeléknek is használható, a bécsi cs. k. vegyészeti állomás analízise szerint

7-93% tojásfehérnyét, 1-23% dextrin, 1-08% zsírt tartalmaz.

100 rész Zeából 87-74 rész emészthető.

A Zea tehát több, mint kétszer annyit táplálékot tartalmaz, mint például a rizs, s amellett finom ízű; ára olcsó és betegeknek úgy, mint egészségeseknek igen ízlik, különösen gyermekeknek kiválóan hasznal.

Hogy a közönségnek Zeánkat folyvást egyenlő, hamisítlan minőségben juttassuk a Zeát ezenel

1/2 kg-rimos dobozokban és, dobozoként a megállapított 12 kényi áron hozzuk forgalomba.

Minden doboz törvényesen bejegyzett védjegyünkkel és számos főzési rendelkezéssel, melyek a Zea helyes elkészítésére igen fontosak van elatva, és a legtöbb ország fűszer-, csemege- és lisztkereskedésében kapható.

Hirschfeld testvérek és társa

cs. és kir. szabadalmazott áruló, árpa és borsóhámozó gyár, Wien, II., Untere Augartenstrasse 18.

3-12

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immá 26-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, állapossága és sokasága, rovatainak változatossága kitünősege, a különböző olvasmányok gazdag tárhaza tették népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az »Egyetértés« olvasói értesülhetnek első sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a legérzeselebb, tárgyilagos hű tudósítást egyedül az »Egyetértés« közöl. Bármely parthoz tartozók is a képviselő, beszede az »Egyetértés«-ben a legterjedelmesebben közöltek. Ez az óriási terjedelmű lap egyezre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hogyivilag a maga szépirodalmi olvasmányát a világradalom legkitünőbb íróinak legújabb regényeiben, tial benne tarcazikeket legjobb iroinktól, divattudósítást Parisból stb., úgy hogy nincs szépirodalmi lap, mely az »Egyetértés«-nek e rovatával a versenyt kiállhatna.

S ezzel szemben ott van az »Egyetértés«-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólétsütség tekintetében utóirhatetlennek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legjobb érdeme az »Egyetértés«-nek, hogy az események ösmertetése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyja magát befolyásolni, s mint teljesen független lap fölötté all minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításnak is mindenkor a pártkitetben felléni mekedő részrehajlatlan szerzetere meg a közelmérést, mely abban nyilvánvaló, hogy az »Egyetértés« olvasói között minden pártból találtak híveket.

Az »Egyetértés« gazdasági rovata elismert régi tekintélyes orvend. A magyar kereskedő s gazdáközönség, az iparos és vállalkozó nem szorult többé idegen nyelvű lapra, mert az »Egyetértés« kereskedelmi s tudosi tudósításnak bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két civized óta tudja, hogy az »Egyetértés«-ben megtalálta mindat, amire szüksége van, s e miatt az »Egyetértés« ma már nélkülözhetlené vált, mint a hazai kereskedelmi-, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezérlapja. Uéleti dolgokban az »Egyetértés« a legjobban informál nap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fülmerülő eseményekről 12 nagyobb terjedelmű közölt bű tudósításokon kívül vegre csak az »Egyetértés« 3 speciális rovatát említi meg, melyek országos híre tettek szert. Eze: az irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. Aki olvasni valót keres és a világ foyasáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS“-re,

melynek előfizetési ára: egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési penzek az »Egyetértés« kiadóhivatalába küldendők. Mutatvány-számokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentee küld.

Az »Egyetértés« felelős szerkesztője és kiadótulajdonosa: Csävolszky Lajos.

Az »Egyetértés« kiadóhivatala: Dalszínház-utczaa I. szám (Az operaházzal szemben)

OLKODJANNAK MINDEN UTÁNZÁSTÓL

DE GRIFFFON

valódi Franciaia papír

DE GRIFFFON

DEPOSE

DEPOSE

alegjobb

ALLEGKERESÉTEBB

az Egészországnek leghasznosabb

SZIVARKA PAPIR

UGYELJENEK A JEGYRE.